

De hemel verwelkomen in je diepste hart

Ik wilde vandaag weer “gewoon” koffie drinken aan de keuken tafel, maar je vraagt me of vandaag nog een keer beneden in de wijnkelder kunnen gaan zitten. Je wilt nog doorpraten over vorige week.

Wanneer we ons geïnstalleerd hebben, laat je een stilte vallen. Je kijkt om je heen, naar het spel van de schaduw die door het kaarslicht over de muren om ons heen trekt.

Weet je, ik heb deze week aan mijn diepste hart gedacht en ik heb geprobeerd te doen wat je aangaf: me voor te stellen er in af te dalen. Ik heb je oefening elke avond gevolgd. Zo gek, ik ervoer een diepe rust en ik werd blij van binnen. Wat is dat?

Vertel me iets meer over die blijheid, wat voelde je?

Een gevoel van muziek in me, klanken, die me vulden, terwijl ik in de stilte zat. Een gevoel van vrijheid, een gevoel van “enorme zin in het leven”, vertrouwen misschien dat alles goed zou komen.

Ik weeg af hoe ik hier op zal antwoorden en besluit dan direct op het doel af te gaan. Ik ga iets met je delen uit de lessen van Jezus dat weinig begrepen is, maar in mijn optiek misschien wel zijn belangrijkste les is.

Hij zegt tegen mensen die hun levensvragen en zorgen op hem afvuren en zoeken naar leiding het volgende: “Verwelkom de hemel in je”. In de echte tekst: “zoek het koninkrijk van de hemel in je” .

Wat denk jij bij de hemel?

Je kijkt me wat glazig aan. *De hemel? Daar ga je naar toe na je dood.*

Ok, en stel je je voor bij de hemel?

Een fijne plaats waar het goed is.

En daar zegt de Bijbel dus van dat die plaats er niet is na je dood, die is er nu al en die is in je. Het was in die tijd echt radicaal, want net als jij net zei was volgens het oorspronkelijke joodse geloof inderdaad de hemel een bestemming voor na je aardse dood.

Laten we hier eens verder over spreken. Ik stel de vraag nu anders: wat zijn de bronnen voor geluk voor jou.

Je gaat rechtop zitten. *Een uitdagende baan, fijne vriendschappen, een relatie, geld.*

Ik glimlach. Zie je de overeenkomst tussen al die dingen die jij noemt?

Je denkt na: *die zie ik niet.*

Het zijn allemaal fenomenen die buiten jezelf liggen.

Je kijkt me aan en zegt: dat ben ik niet met je eens. Een relatie zit ook in mij. En vriendschap betreft ook mijzelf.

Heel scherp. Daar heb je gelijk in. Maar kun je gelukkig zijn zonder dat je een relatie hebt?

Ja, natuurlijk kan dat. In ieder geval een tijdje, zeg je er schoorvoetend achteraan.

De kern van wat de Bijbel zegt is dat geluk in jezelf zit en dat je het deelt. Dat het niet iets is dat je kunt zoeken buiten je. Dat is een omkeer ten opzichte van wat veel mensen denken: als ik een relatie zou hebben dan zou ik gelukkig zijn. Als ik een fijne baan zou hebben, dan zou ik gelukkig zijn. Als ik meer geld zou hebben, etc.

De Bijbel legt uit dat de hemel buiten tijd en ruimte staat. Simpel gezegd: de hemel is. In het eeuwige “nu” en “overal en nergens”.

Voor ons als mensen heel moeilijk te begrijpen, want alles in ons leven lijkt te bestaan in tijd en ruimte.

En dan de vraag voor jou: hoe kun je die hemel ervaren?

Je lacht: door hem in je diepste hart te ervaren!

Zou dat zijn waarom je je een diepe rust en blijdschap ervoer?

Je kijkt me vertwijfeld aan....dit is iets geheel nieuws voor je. Je weet niet goed hoe verder. *Ik vind het woord “hemel” nog altijd vaag. Kun je me niet meer daarover vertellen?*

Zal ik je eens een beeld schetsen?

In het koninkrijk van de hemel werkt alles volgens de hoofdwet van God, dat is de wet van de Liefde, alles wordt gestuurd vanuit die liefde. Er is bevrijding van schuld, zonde, pijn en verdriet. Er is balans tussen waarheid en genade, de waarheid is klip en klaar en soms hard maar tegelijk: je wordt geheel geaccepteerd zoals je bent. Je hebt toegang tot een grote wijsheid die geheel beschikbaar is voor je en je ziet met grote helderheid en weet van je te doen staat. Er is ultieme verbinding, je voelt je opgenomen. Er is serieuze belangstelling voor wie je bent. Je weet diep van binnen “ik doe er toe”, “ik ben geliefd en gezien”. Er is huilen en lachen tegelijk vanuit diepe ontroering, blijdschap en liefde. Je kent je bestemming. Je weet dat verleden en toekomst opgaan in een “eeuwig nu”. Je bent thuis, geheel jezelf. Er is een feest van erkenning waarin jezelf ook erkend wordt.

Dat is wat je ervaart in de “hemel”, daar spreekt de Bijbel over.

Wow, pap, waar kwam dat opeens vandaan?

Niet zo gek lang geleden was ik er zelf....

Je kijkt me aan...*Echt? Is dat wat jij ervaart wanneer je "stille tijd" houdt? Het klinkt te mooi om waar te zijn.*

Maar ja, waar moet je het koninkrijk van de hemel zoeken? Dat is dan de volgende vraag. En het antwoord is dat het in je is.

En jij voelt hem nu aankomen: "in je" betekent: "in je diepste hart", je wijnkelder waar je met God spreekt. Die plaats waar niemand anders kan komen dan alleen jezelf, de plaats waar je God ontmoet, waar Hij tot je spreekt. Waar jullie samen komen.

In de Bijbel staat dat God in je is en dat jij in God bent. Moeilijke taal, maar nu misschien meer begrijpelijk?

Op dat moment voel je dat je in je diepste hart helemaal thuis komt in wie je ten diepste bent. En daar word je heel blij en heel vrij van.

Je kijkt me opgetogen aan. Maar dan direct daarna ook weer wat vertwijfeld.

Wat gaat er nu door je heen?

Het klinkt allemaal te mooi, te EO-achtig.

Ja, ik kan ik me wel voorstellen dat je dat zo ziet. Weet je nog dat je als kind met mij sprak over verliefdheid en dat ik je toen probeerde te vertellen wat het was?

Je kijkt me nu ontroerd aan.

Je wist het pas echt toen jezelf voor het eerst verliefd werd.

En zo is het ook hier. Zoek eerst de hemel in je.

Je loopt weg naar het toilet en ik vraag me af of je hier wel iets mee kunt.

Opeens kom je weer binnen met grote energie. Je kijkt me aan, kan bijna niet wachten tot de koffie is ingeschonken. Je wilt echt praten.

God in mij, zeg je. Dat vind ik best eng eigenlijk. Kan ik mezelf dan nog wel zijn?. Je had het over mijn diepste hart, mijn wijnkelder waar ik helemaal mezelf kan zijn. En dan nu opeens zeg je dat ik het koninkrijk van de hemel moet zoeken in mijn diepste hart en dan is opeens God daar aan de tafel om met mij wijn te drinken. Voor ik het weet moet ik alles achterlaten en zieke kinderen met honger in donker Afrika gaan redden. Ik weet niet of ik dat allemaal wel zo'n goed idee vind.

Wow....je hebt er wel goed over nagedacht.

Je reageert niet maar gaat direct door.

Die fluisterstem in mijn binnenste waar jij het wel eens over hebt. Is dat de stem van God, of mijn eigen stem?

Goede vraag. De Joden zouden zo'n vraag met een wedervraag beantwoorden: waarom sluit jij uit dat die fluisterstem zowel jouw stem als die van God is, dat ze dezelfde zijn?

Huh? Denk ik dan de gedachten van God, spreek ik de woorden van God? Bedoel je dat?

Wat ik bedoel: zou God iets voor jou willen dat niet goed is voor jou? Dat jou van je bestemming afhoudt, in plaats van je te laten worden zoals je bedoeld bent? Is dat mogelijk?

Mmm, nee. Maar ik kan me wel voorstellen dat hij iets van mij wil dat ik helemaal niet doen wil.

Geef eens een voorbeeld?

Alles weggeven aan de armen bijvoorbeeld.

Heeft Hij dat wel eens gezegd?

Nee.

Ok.

Ik kom je nu even te hulp. Dit is een van de oudste filosofische en religieuze vragen. Maak je dus geen zorgen. En daar uit kun je al afleiden dat hier niet een rationeel binair antwoord op past.

Een van de grote mystici, Meister Eckhart, heeft hier het volgende over gezegd. De meeste mensen vermoeden dat zij God's geest van een afstandje kunnen zien, dat die tegenover hen staat en dat er ruimte is tussen hen. Maar zo is het niet. God's geest is met jouw geest verbonden. De scheiding is niet aan te geven. God's geest werkt door jou heen.

Het mooiste verhaal dat dit illustreert is wel het verhaal van Jacob in de Bijbel. Heel kort: hij belazert zijn broer en vader en moet vluchten. Op een dag komt hij terug en dan hoort hij dat zijn broer hem tegemoet komt met honderden soldaten.

Dan maakt Jacob een bange nacht door. Hij wordt vermorzeld door angst, schaamte, spijt. Hij vreest dat zijn broer hem komt vermoorden.

En we lezen dat er een man komt die met hem vecht, de gehele nacht. Jacob geeft niet op en houdt de man in een houdgreep en zegt dan dat hij hem niet laat gaan tenzij de man hem zal zegenen. En dat doet de man, terwijl hij hem ook een nieuwe naam, lees een nieuwe identiteit geeft: Israel. Lees het verhaal maar eens. Het is een life changing ervaring voor Jacob en ook de nacht dat hij echt tot zijn bestemming komt.

De volgende dag staat Jacob op en trekt voor zijn eigen familie uit op weg naar Ezaü om hem te begroeten. Met nieuwe moed en als nieuw mens. En het is een ontroerend weerzien.

Aan het eind blijf je zitten met de vraag wie deze man is met wie Jacob vecht. Is het God? Of vecht Jacob met zichzelf? Of misschien beiden?

Ik ben er van overtuigd dat Jacob dit gevecht had in zijn binnenkamer, zijn wijnkelder, zijn diepste hart en dat het niet een echt, ik bedoel, fysiek gevecht was. En het gevecht is een goed gevecht, dat wil zeggen het moest plaatsvinden om een conflict op te lossen in Jacob zelf. Hij weet dat hij fout geweest is. Hij kent zijn zwakheid. Het is tijd om zichzelf te overwinnen en iets te doen wat hij tot dusverre niet gedurfd heeft. Tegelijk mag hij ook van zichzelf houden zoals hij is, hij hoeft niet perfect te zijn.

Hij vecht om vrij te komen om te worden wie hij bedoeld is te zijn. En dat gaat niet zonder gevecht met zichzelf en met God.

Kennelijk ervaren wij mensen op zo'n manier onze relatie met God. Dan zijn we zo verweven met Hem dat de grens tussen waar ik ophoud en waar God begint opeens vervaagd is.

Je kijkt lang naar de flakkerende kaars, in de vlam. En dan opeens in een opwelling blaas ik de kaars uit. We zien even helemaal niets meer. In de stilte zitten we samen. Allebei alleen met onze gedachten.

Na een tijdje is de kaars weer aan en je zegt: wat was dit mooi.